

Előszó

Üdvözet az Olvasónak!

Az Olvasónak, aki először találkozik az *Életutak* sorozat legújabb kötetével, és külön hálás üdvözet azoknak, akik már ismerik a többi kötetet is.

Akárcsak a mostani könyv, e sorozat előző négy¹ tagja is kiemelkedő mérnöki életutakat és rajtuk keresztül műszaki tudományunk és hazai iparunk egy-egy szeletének történetét tárja elénk. A jelenlegi abban a tekintetben némileg eltér az előzőktől, hogy hőse nem a nagyiparban lett sikeres, hanem kis-közepes céget birtokol. Méghozzá a hazánkban a ritkább fajtájából valót, innovatív vállalkozást, amelynek alapítója és egyúttal vezetője is. Olyan személyiség, olyan mérnök, aki képes saját új ötleteiből kiindulva szabadalommal védett kutatási-fejlesztési eredményeken át eladható termékek sorát létrehozni, és ezek nemcsak itthon, hanem távoli országokban is elismertek lettek. Simonyi Sándor (sorolhatjuk: a mérnök, a vállalatvezető, az egyetemi ok-

¹ Az *Életutak* sorozat előző kötetei (és főszereplői):
Benedikt Ottó – Egy közép-európai mérnöksors
Michelberger Pál – Mérnök-tudós-iskolateremtő
Körmeny Ágoston – Egy alkotó mérnök az autóiiparban
Lepsényi István – Kihívások és megvalósulások

tató, a közéleti személyiség) Nógrád megyében, Salgótarjánban él és dolgozik. Abban is unikális, hogy sikereit nem a fővárosban, sőt nem is egyetemi városban, hanem az ország egyik nem túl fejlett – vagy kevésbé eufemisztikus kifejezéssel: meglehetősen lemaradt – térségében érte el, százhusz kilométerre Budapesttől, nem túl jó közlekedési viszonyok mellett. Maga a város ellentmondásos fejlődése miatt külön elemzést is megérdemelne az újkori magyar gazdaságtörténetben. E helyen csupán arra szorítkozunk, hogy egyszerűen leszögezzük a műszakitudás-alapú fejlődés alapjainak hiányát, mely oly nehezzé teszi a high-tech helyi megjelenését és annak távoli piacokra való eljutását.

A térség ipari tevékenységére leginkább az alacsony technológiai színvonal, az országos, de főként a nemzetközi kapcsolatok hiánya a jellemző. Közhely, hogy a kivétel erősíti a szabályt. Ezen kivételek egyike a Simonyi Sándor által alapított és vezetett Trigon nevű innovatív kisvállalat példaértékű működése.

Elszántság, bátorság, nagy szellemi erő kellett és kell ma is ahhoz, hogy Simonyi Sándor itt építse fel és működtesse egyáltalán nem szokványos tevékenységet folytató cégét, munkásságának központját, amelynek sikeressége ma már megkérdőjelezhetetlen.

Ezúttal is igyekszem tartani magam ahhoz, hogy az Olvasó ritkán kedveli a hosszú előszót, többnyire át is ugorja. Így tehát most csak egy-két mondat e könyv felépítéséről. A kötet központi részét a Simonyi Sándorral folytatott beszélgetések adják. E hosszú fejezetben két mérnök beszélget életpályáról, műszaki elképzelésekről és megoldásokról, nem kevésbé a magyar ipar alakulásáról a huszadik század végén és a huszonegyedik elején. Ezt a képet egészíti ki három, közös munkában együttműködő pályatárs, a Függelékben pedig a beszélgetésekben elhangzottak részletes adatai és leírásai találhatók. A bevezető részben írt tanulmányom e tablók alapján próbál áttekinthető össze-

foglalást adni emberekről, gazdasági és társadalmi folyamatok egyes részleteiről – bevallottan némileg szubjektív közelítéssel.

UTÓSZÓ AZ ELŐSZÓHOZ

Már „könyvzárta” után történt egy esemény, amelyről mindenképpen érdemes néhány szót ejteni, mert rendkívül fontos lépés (előre) a Trigon, e törekvő innovatív vállalat életében. Hosszas előkészítések, tárgyalások eredményeképpen idén nyár elején Simonyi Sándor jelentős innovációs és termelő együttműködésre írt alá szerződést Kína egyik kiemelten fejlődő, erősen iparosodó térségének, Csungkingnak Műszaki Tudományos Bizottságával, valamint Fejlesztési és Befektetési Zónájával (e kínai régió területe összemérhető hazánkéval, 82 ezer négyzetkilométer, ám lakosainak száma több mint háromszorosa, 31,5 millió fő). A kínai kormányzat a közelmúltban öt olyan fejlesztési csomagot fogalmazott meg, amelyekkel látványos gazdasági és társadalmi eredményeket kívánnak elérni. Ezek egyike a Csungkingban megvalósuló ipari, főként autóipari centrum létrehozása. Ehhez kerestek a kínaiak innovatív partnereket. Az együttműködés nyilván túlmutat egy kisvállalat lehetőségein, természetesen, hogy csak egy sor magyar kutató, egyetemi és gyártó intézmény összefogásával lesz teljes a munka.

És végül: e rövidke utószóba aligha fér több információ, de joggal remélhetjük, a jövőben még bőven kapunk híreket az eredményekről.

Szentgyörgyi Zsuzsa